

land" een grijsaard van zeventig zou zijn, moest zij, Pautje, nog zes-en-veertig worden! Moeder waarschuwde. Zij wist er alles van. Dit waren dingen die een meisje van vier-en-twintig nog niet beseffen kon misschien, maar hij, een bijna vijftiger, hij kon er toch niet blind voor blijven! En daarenboven: wat waren meneer Hooglands inkomsten; had hij eenig vermogen misschien; zij schreef daar niets over. Schrijvers, letterkundigen, die niet tevens iets anders waren, leeraar of predikant of zoo zij daar op hun dorp hadden er mogelijk zoo geen verstand van, maar burgemeester, die vroeger in den Haag had gewoond, vertelde dat het armoe troef was bij die heeren, in den regel tenminste. En nu kon men wel neerzien op het stoffelijke, dominee had daar, den vorigen Zondag nog, heel mooi over gepreekt ja, maar intusschen! Pautje wist het zelf toch ook, er komt me zoo iets kijken in een huishouden, en de geldzorgen — moeder had het eens ergens gelezen en het was zoo — geldzorgen zijn de wolven van het huiselijk geluk. Vader was er dan ook in 't geheel niet over te spreken. Ze moest maar schrijven, had hij gezegd, dat op hem niet te rekenen viel. Pautje wou dit en wou dat: studeeren, op zich zelf staan; nu moest ze zich zelf ook maar zien te redden. „En je weet het, kind, als je vader eenmaal zoo iets heeft gezegd” Geschreven had Pauline ook, van eens gauw „met hem” te willen komen, maar dát moest ze toch vooral niet doen. Veel beter, in elk geval, dat ze eerst eens alleen kwam. Och, hoe jammer toch, haar verbroken engagement! Dat was wel heel iets anders, hoor! Zoo'n knappe en aardige jongeman, en met zulke prachtige vooruitzichten — hoe was het toch mogelijk!

Pauline schreef maar niet opnieuw; ze voelde en begreep dat het niets zou baten; ze moesten er samen naar toe. Er was geen twijfel aan, of de stralende heerlijkheid van hun liefde zou allen tegenstand overwinnen; dwepend, oog in oog, versterkten zij elkander in die overtuiging. Een telegram, op het laatste moment, vermeldde het uur van hun aankomst en anders niet. „Ze moeten begrijpen dat we onderweg zijn,” sprak Pauline resoluut.

Niemand aan 't station. Arm-in-arm, met nu toch wel eenigszins geforceerde opgewektheid, stapten ze den stoffig-zonnigen straatweg af, stonden tegen twaalven op de stoep van het doktershuis — het uur waarop moeder gewoonlijk met haar ochtendwerk gereed, vader nog niet van zijn eerste tournée terug was. Zoo bleek het ook thans. Het meisje liep jachtig vooruit. In de schemersfeer der sombertriestige huiskamer, een groote vrouw, staande, rechtop, strak het grauwe gezicht, als uit hout gesneden. „Dag moedertje, daar zijn we!” Paulines stem had getrild. De armen met drift om het, zich ook dán nog amper buigende, zwart-overdoekte lijf geslagen, bleef ze staan, haar jong blozende, warm gespannen wang aan de valige oude, kustte die, keek in moeders oogen,